

Allemaal duinen, allemaal anders

Het is een steeds terugkerende discussie tussen mijn man en mij: doen we één van de wandelingen in de duinen op loopafstand van huis of exploreren we een ander duingebied wat verderop. Er valt voor beide iets te zeggen.
Keer op keer dezelfde wandeling, in verschillende seizoenen en met wisselend weer vinden we absoluut de moeite waard. De weg is zó bekend, dat we onze aandacht geheel op de omgeving kunnen richten, op alles wat groeit en bloeit, vliegt in de lucht en meer. We beleven telkens iets nieuws, onze kennis over het gebied verdiept zich en dat is fijn.
Wandelen door een ander duingebied ergens aan onze kust vinden we zeker zo aantrekkelijk. En omdat we de Amsterdamse Waterleidingduinen, ons vaste wandelgebied, minder aantrekkelijk zijn gaan vinden nu de herten de boel hebben kaalgevreten, breidt ons areaal zich als vanzelf steeds verder uit. Ik vind het een eyeopener. Ieder stukje duinen waar we afgelopen maanden zijn wezen wandelen heeft een geheel eigen karakter. Ja, het zijn allemaal duinen én ze hebben allemaal iets specifieks. Grappig, het lijkt net of ik daar nooit echt bij heb stilgestaan.
Natuurlijk weet ik al langer dat ik voor natte duinen naar Schiermonnikoog moet, dat ik weidse en lege duinen op Terschelling kan vinden, dat ik voor bloemen vooral het Kennemerstrand of het Zwanenwater moet bezoeken, maar het ligt nog veel subtieler. Ik vond het bijvoorbeeld echt anders, toen ik ten noorden van de Wassenaarse Slag in Berkheide liep of ten zuiden ervan in Meijendel.
Het maakt me nieuwsgierig. En enthousiast. Er zijn veel gebieden die ik nog niet goed ken, er zijn nog veel wandelingen te maken. Eens te meer ervaar ik de enorme rijkdom en diversiteit van onze kuststreek.

Tekst: Annelies Boutellier.
Wandelpad duinen. Foto: Ronald van Wijk